

РЕШЕНИЕ

№ 4021

гр. Варна , 15.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 41 СЪСТАВ в публично заседание на тридесети ноември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: Светослав Н. Тодоров
Секретар: Христинка С. Илиева

като разгледа докладваното от Светослав Н. Тодоров Гражданско дело № 20203110111240 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба от И. А. И., с ЕГН ***** и адрес гр.* срещу Областна дирекция на МВР – гр. *с която са предявени обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 181, ал. 1 ЗМВР и чл. 86 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми: сумата от 4320 лева, представляваща сбор от ежемесечно дължими суми за храна в размер на 120 лева за периода от 01.08.2017 г. до 31.07.2020 г., ведно със законната лихва върху сумата от датата на предявяване на иска – 10.09.2020 г. до окончателно изплащане на вземането, както и сумата от 669.84 лева – обезщетение за забава, начислено за периода от 01.09.2017 г. до 09.09.2019 г.

Ищецът основава исковите си претенции на следните фактически твърдения, заложили в обстоятелствената част на **исковата молба**:

Твърди, че от 1998г. е държавен служител в МВР. Съд заповед от 02.02.2017г. на министъра на вътрешните работи бил преназначен за държавен служител в Областна дирекция на МВР-гр.Варна, съгласно чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, считано от 01.02.2017г. Посочва, че в процесния период от

01.08.2017г. до 31.07.2020г. е заемал длъжността „*“. Излага, че от 01.02.2017г. до предявяване на исковете не му е начислявана и изплащана левовата равностойност на полагащата му се като служител на МВР храна. Счита, че доколкото законодателят изчерпателно е посочил в разпоредбата на чл. 142, ал. 1 ЗМВР кои са служителите на МВР, то следва и нормата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР да се прилага еднакво по отношение на всички служители на МВР. Поддържа, че размера на левовата равностойност на храната е определен на сумата 120 лв. месечно. Посочва, че служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР не са посочени в последващи заповеди на министъра на вътрешните работи, издадени в периода от 2017 г. до настоящия момент, поради което и на тях не им е предоставяна храна, съответно не им е заплащана левовата □ равностойност. Счита това за празнота в подзаконовата нормативна база, като тези служители, сред които е и той, са поставени в по-неблагоприятно и неравностойно положение спрямо всички други служители, които полагат труд по трудово или служебно правоотношение в МВР. Поддържа, че разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР е императивна, поради което на всички служители на МВР следва да се осигурява храна или левовата ѝ равностойност.

Ищецът моли за уважаване на предявените искове, прави искания по доказателствата и претендира присъждане на направените по делото разноси.

В отговор на исковата молба, депозиран в срока и по реда на чл. 131 от ГПК, ответникът оспорва исковите претенции като допустими, но неоснователни.

Не оспорва, че през периода 01.02.2017 г. – 09.09.2020 г., както и към настоящия момент, ищецът е заемал длъжността „*“. Излага, че съгласно чл. 142, ал. 2 ЗМВР в МВР има три категории служители, служебното правоотношение на които е регламентирано в три различни закона. През 2017 г., след изменение и допълнение на ЗМВР, служебните правоотношения на държавни служители в МВР, за които се прилага разпоредбата на §86 от ПЗР на Закон за изм. и доп. на ЗМВР /ДВ, бр. 14/2015 г./ и които към влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи такова, се преобразуват в служебни

правоотношения по Закона за държавния служител, считано от датата на влизане в сила на този закон. Съгласно § 69, ал. 6 от ПЗРЗИДЗМВР, при назначаване на служителите по ал. 1 се определя индивидуална основна заплата не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на ЗМВР и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1. Поддържа, че след 02.02.2017 г. на държавните служители по чл.142, ал.1, т.2 ЗМВР, включително на ищеца не е изплащана левовата равностойност за храна, поради обстоятелството, че на същите е определена индивидуална основна заплата, включваща и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР. Твърди, че нормата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР не следва да се разглежда чрез съпоставяне с останалите норми в ЗМВР, доколкото законодателят изрично е определил статутът на служителите по чл. 143, ал. 1, т. 2 ЗМВР да е по ЗДСл, в който не се предвижда предоставянето на храна или левовата ѝ равностойност. Посочва, че този извод се подкрепя и от направеното изменение на чл. 181, ал. 4 ЗМВР, в който изрично се посочва, че на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се осигурява безплатна храна при извършване на дейности, свързани със специфичния характер на труда, както и ободряващи напитки при полагане на труд през нощта от 22:00 часа – 06:00 часа. Изрично заявява, че определената сума по чл.181, ал.1 ЗМВР за исковия период не е променяна и е в месечен размер от 120 лева, а представените с исковата молба листи за изчисляване на законна лихва, чрез калкулатор са с правилно посочени суми и периоди на забавата.

Ответникът моли за отхвърляне на исковите претенции и за присъждане на сторените в производството разноски.

В открито съдебно заседание ищецът, чрез проц. представители, поддържа изложеното в исковата молба и претендира присъждане на сторените по делото разноски. Ответникът не изпраща представител, представил е писмено становище по същество на спора преди заседанието.

СЪДЪТ, преценявайки събраните, по делото доказателства, по реда на чл. 12 от ГПК и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното **от фактическа страна и формулира следните изводи от правна страна:**

С протоколно определение от 30.11.2020г. е обявено за безспорно между страните и ненуждаещо се от доказване, че в периода от 01.08.2017г. до 31.07.2020г. ищецът е заемал длъжността „*, за същият период на ищеца не е изплащана отделно левовата равностойност за храна. Безспорно между страните е още, че месечният размер на левовата равностойност за храна през процесния период е 120 лв. всеки месец и левовата равностойност за храна се изплаща на служителите, на които се дължи, заедно с основното месечно възнаграждение /заедно с работната заплата/ на служителя, чийто падеж е последният ден на месеца, за който се дължи възнаграждението /на текущия месец/, както и изчисленията за законна лихва представени с исковата молба са с правилно посочени суми и периоди на забава.

Спорът между страните е изцяло правен и свежда до това дали по отношение на статута на държавните служители по смисъла на чл. 2, ал. 1 от Закона за държавния служител се прилага единствено последният или същият е приложим в случаите, когато в Закона за Министерство на вътрешните работи не са предвидени изключения относно статута на лица със служебно правоотношение, както и кои са служителите на МВР, на които се полага храна или левовата ѝ равностойност, съгласно ЗМВР и подзаконовите нормативни актове, свързани с неговото прилагане, съответно дали след назначаването на ищцата като държавен служител в ОДМВР-Варна със заповед № 8121К-7423/10.10.2017 г. на министъра на вътрешните работи на същата следва да се заплаща отделно левовата равностойност за храна по чл. 181, ал. 1 ЗМВР.

Действащият Закон за Министерството на вътрешните работи (обн., ДВ, бр. 53 от 27.06.2014 г.) при приемането му в чл. 142, ал. 1 урежда две категории служители в МВР – държавни служители, чийто статус се урежда със ЗМВР, и лица, работещи по трудово правоотношение, чийто статус се урежда от КТ и ЗМВР. В рамките на действащия закон за две години статусът на служителите в МВР е променян два пъти.

С § 36 от Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ДВ, бр. 14 от 20.02.2015 г.) разпоредбата на чл. 142, ал. 1 ЗМВР е изменена и са обособени вече три категории служители: т. 1. държавни служители – полицейски органи и

органи по пожарна безопасност и защита на населението; т. 2. държавни служители и т. 3. лица, работещи по трудово правоотношение. Съгласно § 86 от същия изменителен закон разпоредбите на действащото законодателство за държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР се прилагат за държавните служители в МВР, заемащи длъжности за държавни служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, чиито служебни правоотношения не са прекратени към 1 април 2015 г. Независимо от извеждането в две отделни категории полицейските органи и органите по пожарна безопасност и защита на населението, от една страна, и държавните служители, от друга, законодателят продължава да придава на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР статуса, с който се ползват държавните служители по ЗМВР.

С разпоредбата на § 69 приета с преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ДВ, бр. 81 от 14.10.2016 г.) се предвижда служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 ЗИДЗМВР (ДВ, бр. 14 от 2015 г.) и които към датата на влизане в сила на ЗИДЗМВР (ДВ, бр. 81 от 2016 г.) заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на МВР и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, да се преобразуват в служебни правоотношения по ЗДСл и служителите се назначават на длъжности, определени за заемане по ЗДСл с щата на съответната структура, считано от датата на влизане в сила на този закон. Уреждат се и процедурата за преобразуване, присъждането на минимален ранг съобразно Класификатора на длъжностите в администрацията, определянето на индивидуална основна заплата не по-ниска от определеното към датата на влизане на този закон възнаграждение, изчисляването на служебния стаж, запазването на неизползваните отпуски и отчитането в бъдеще на оценките при повишаване в ранг и при конкурентен подбор. Важна цел на извършените промени със ЗИДЗМВР (ДВ, бр. 81 от 2016 г.) е ясно да се проведе разграничение по критерия статус на различните категории служители в МВР, и по-конкретно на заемащите т. нар. „административни длъжности“ от държавните служители с полицейски функции по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, като отнема на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР някои предоставени от законодателя по преценка за

целесъобразност привилегии.

С Решение № 8 от 27 юни 2017 г. по конституционно дело № 1 от 2017 г. Конституционния съд е отхвърлил искането на омбудсмана на Република България за установяване на противоконституционност на § 69 и 70 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ДВ, бр. 81 от 14.10.2016 г.) като изрично и подробно е разгледал статута на различните категории служители по ЗМВР, историческото развитие на тези категории, въвеждането и отнемането на привилегии за тях и съответствието на разпоредбата на § 69 с чл.6, ал.2 от Конституцията на Република България.

С влизане в сила на посочените разпоредби служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 от Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи /ДВ, бр. 14/2015 г./ и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, се преобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния служител, считано от датата на влизане в сила на този закон.

Съгласно разпоредбата на § 69, ал. 6 ПЗРЗИДЗМВР при назначаването на служителите по ал. 1 се определя индивидуална основна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на Закона за Министерството на вътрешните работи и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР.

По посочения начин законодателят по целесъобразност отнема привилегии на определена категория служители в МВР, като запазва правата на служителите, които преди тази дата са изпълнявали тези длъжности - посочва начина, по който следва да се формира основната заплата на служителя и в нея нормативно е включено както допълнителното възнаграждение за прослужено време, така и левовата равностойност на храната.

В чл.142, ал.4 ЗМВР изрично е предвидено, че статутът на държавните служители по чл.142, ал.1, т.2 се урежда със Закона за държавния служител и с приложимите към тях изчерпателно изброени разпоредби на ЗМВР - чл.56, чл.151, ал.1 и 7, чл.156, ал. 4, чл.181, ал.3, чл.182, чл.185, ал.1, чл.186а, чл.190, ал. 2, чл.191 и 233. Разпоредбата на чл.181, ал.1 ЗМВР не е сред изчерпателно изброените разпоредби на ЗМВР приложими към статута на държавните служители по чл.142, ал.1, т.2 ЗМВР, поради което и неоснователно се явява искането на ищцата за приложението му спрямо нея. Изчерпателното изброяване на разпоредби в ЗМВР приложими към служителите заемащи длъжности по чл.142, ал.1, т.2 е въведено със Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи /ДВ, бр. 60 от 2020 г., в сила от 1.10.2020 г./ и представлява връщане на част от привилегиите отнети от законодателя през 2016г. за тази група служители в МВР, като в периода от 14.10.2016г. до 01.10.2020г. приложими спрямо тези служители са само разпоредбите на Закона за държавния служител.

С оглед неоснователността на предявения главен иск, то неоснователен се явява и иска за заплащане на обезщетение за забава върху недължимата от ответника сума.

По изложените съображения исковите претенции се явяват неоснователни и следва да бъдат отхвърлени изцяло.

Мотивиран от така изложените съображения, Варненски районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от И. А. И., с ЕГН ***** и адрес гр.* срещу *искове с правно основание чл. 181, ал. 1 ЗМВР и чл. 86 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми: сумата от 4320 лева, представляваща сбор от ежемесечно дължими суми за храна в размер на 120 лева за периода от 01.08.2017 г. до 31.07.2020 г., ведно със законната лихва върху сумата от датата на предявяване на иска – 10.09.2020 г. до окончателно изплащане на вземането, както и сумата от 669.84 лева – обезщетение за забава, начислено за периода от 01.09.2017 г. до 09.09.2019 г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Варненски

окръжен съд, в двуседмичен срок от получаване на съобщението от страните, че е изготвено и обявено.

Препис от настоящето решение да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____